

Marc Levy

İLK GÜN

ÇEVİRİ: AYÇA SEZEN

MARC LEVY

İlk Gün

Le premier jour, Marc Levy

© 2009, Marc Levy / Susanna Lea Associates

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.marclevy.com

1. basım: Aralık 2012

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com, Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1574-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

İlk Gün

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Ayça Sezen

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi; bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?* ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*; aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metrajlı filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Keşke Gerçek Olsa</i> , 2001	<i>Özgürlük İçin</i> , 2009
<i>Neredesin?</i> , 2004	<i>Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey</i> , 2010
<i>Sonsuzluk İçin Yedi Gün</i> , 2005	<i>Gölge Hırsız</i> , 2011
<i>Gelecek Sefere</i> , 2007	<i>İlk Gece</i> , 2012
<i>Sizi Tekrar Görmek</i> , 2007	
<i>Dostlarım Aşklarım</i> , 2008	

Pauline'e ve Louis'ye

Hepimiz yıldız tozuyuz.

ANDRÉ BRAHIC

Giriş

“Günderümü nerede başlar?”

Marazi çekingenliğime meydan okuyarak bu soruyu sorduğumda tam on yaşındaydım. Fen bilgisi öğretmeni yılğın bir ifadeyle arkasına dönmüş, omuzlarını silkmiş ve ben hiç yokmuşum gibi, karatahtaya ev ödevini yazmaya devam etmişti. Arkadaşlarımın acımasız ve alaycı bakışlarını fark etmemiş gibi yaparak başımı sıraya eğmiştim, oysa konu hakkında benden daha bilgili oldukları söylemezdi. Tan nerede başlar? Gün nerede biter? Bizim, hangi diyalara ait olduğunu göremediğimiz ya da bilemediğimiz milyonlarca yıldız, gök kubbeyi neden aydınlatır? Her şey nasıl başladı?

Çocukken, her gece, annemle babam uyur uyumaz yattaktan kalkar, parmaklarımın ucuna basarak pencereye kadar gider, burnumu panjura dayar, gökyüzünü incelerdim.

Adım Adrianos, annemin doğduğu kasaba hariç, uzun zamandır Adrian diyorlar bana. Astrofizikçiyim, uzmanlık alanım Güneş sisteminin dışındaki yıldızlar. Ofisim Gower Court'ta, Londra Üniversitesi'nin binasının içinde, astronomi bölümünde; ama oraya neredeyse hiç uğramam. Dünya yuvarlaktır, uzay bükülüdür ve evrenin sınırlarını kavramak için yolculuk etmeyi, en iyi gözlem noktasının, büyük kentlerin uzağındaki zifiri karanlığın peşine düşüp gezegeni en ücra köşelerine kadar, hiç durma-

dan, bir baştan bir başa dolaşmayı sevmek gerekir. Sanırım, beni bunca yıldır, insanların çoğunun yaptığının tersine bir ev, bir eş ve çocuklara sahip olmaktan alıkoyan, rüyalarımından hiç çıkmayan o soruya günün birinde bir yanıt bulmak umudu oldu: Gündoğumu nerede başlar?

Bugün, bu günlüğü tutmaya başlıyorsam, bunu, bir başka umutla; günün birinde bu sayfaları bulan kişinin, onlarla birlikte, hikâyeyi anlatma cesaretini de bulacağı umuduyla yapıyorum.

Bir bilimadamı için en samimi alçakgönüllülük, hiçbir şeyin imkânsız olmadığını kabul etmektir. Keira'yla karşılaştığım o geceye dek, bu alçakgönüllülükten ne kadar uzakta olduğumu bugün anlıyorum.

Şu son aylarda yaşadıklarım, önümde yeni ufuklar açtı ve dünyanın başlangıcıyla ilgili bildiğimi sandığımı her şeyi altüst etti.

Birinci defter

Afrika'nın doğu ucunda güneş doğuyordu. Omo Vadisi'ndeki arkeolojik sit alanının günün ilk turuncu ışıltısıyla aydınlanmış olması gerekirdi, ama o sabah diğerlerine hiç benzemiyordu. Toprak duvarın üzerine oturmuş, sıkıca tuttuğu kahve tasıyla ellerini ısıtan Keira hâlâ karanlık olan ufka bakıyordu. Çorak toprağın üzerinden seken birkaç yağmur damlası yer yer toz zerrecikleri kaldırıyordu. Bir çocuk koşu koşu Keira'nın yanına geldi.

“Erkenden mi kalktın?” diye sordu Keira, çocuğun saçlarını karıştırarak.

Harry başını salladı.

“Kazı alanına girerken koşmamanı kaç defa söyledim sana? Tökezleyip düşersen, haftalar alan çalışmaları bir anda yok edersin. Yerine koymanın imkânsız olduğu şeyleri kırabilirsin. Etrafı iplerle çevrili şu yolları görüyor musun? O halde, buranın üstü açık bir porselen mağazası olduğunu hayal et. Buranın senin yaşındaki bir çocuk için ideal bir oyun alanı olmadığını biliyorum, ama sana verebileceğimin en iyisi bu.”

“Burası benim değil, senin oyun alanın! Üstelik sözünü ettiğin mağaza, daha çok eski bir mezarlığı andırıyor.”

Harry onlara doğru ilerleyen yarı kırmızı yarı mavi bulutları gösterdi parmağıyla.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Gökyüzünü daha önce hiç böyle görmemiştim, ama iyiye işaret değil bu.”

“Yağmur yağsa ne güzel olur!”

“Felaket olur demek istedin herhalde. Koş, ekip şefini bul, kazı bölgesini emniyete alsak iyi olur.”

Küçük çocuk önce ok gibi yerinden fırladı, sonra Keira'nın birkaç adım ötesinde aniden durdu.

“Bu kez koşmak için iyi bir sebebin var. Fırla!” diye buyurdu Keira, elini sallayarak.

Bu sırada, uzaklarda, gökyüzü karardıkça kararıyordu, bora bir höyüğün üzerindeki bez örtüyü savurdu.

Keira, “Bir bu eksikti,” diye homurdanıp duvardan atladı.

Kamp yerine giden patıkaya girdi, yolu yarılادığında ekip şefiyle karşılaştı.

“Yağmur geliyorsa, kapatabildiğimiz kadar çok alanın üzerini örtmeliyiz. Karoyajları¹ güçlendirin, bütün adamlarımızı seferber edin, gerekirse köyden de yardım isteyin.”

Ekip şefi kaderine boyun eğmişçesine, “Bu gelen yağmur değil ve elimizden bir şey gelmez, köylüler çoktan kaçtı,” dedi.

Şimal rüzgârının önüne katıp sürüklediği korkunç bir toz fırtınası onlara doğru ilerliyordu. Arabistan Çölü'nü kat eden bu şiddetli rüzgâr normal koşullarda, doğuya, Umman Körfezi'ne doğru yol alırdı, ne var ki koşullar hiç de normal değildi ve önüne çıkan her şeyi yıkıp geçen bu rüzgâr, yönünü batıya çevirmişti. Keira'nın endişe içinde kendisine baktığını gören ekip şefi açıklamalarına devam etti.

“Radyoda alarm verildiğini duydum, fırtına Eritre'yi yerle bir etmiş bile, sınırdan geçmiş, üzerimize doğru geliyormuş. Hiçbir güç bu fırtınaya karşı koyamaz. Yapılacak tek şey doruklara doğru kaçmak ve mağaralara sığınmak.”

Keira şefin söylediğine karşı çıktı, sit alanını öylece terk edip gidemezlerdi.

1. (Fr.) Kazı alanının, buluntuları doğru yerlere koyabilmek amacıyla, eşit bölümlere ayrılması. (Ç. N.)

“Matmazel Keira, bu kadar önemsedığınız bu kuru kemikler burada bin yıllardır toprağın altında gömülü olarak kalmışlar; yeniden kazacağız, size söz veriyorum, ama bunun için hayatta kalmamız gerek. Vakit kaybetmeyelim, fazla zamanımız kalmadı.”

“Harry nerede?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı ekip şefi, bir yandan etrafına bakınıyordu, “sabahtan beri görmedim.”

“Size haber vermeye gelmedi mi?”

“Hayır, söylediğim gibi, radyodaki haberleri duydum, sit alanını boşaltma emrini verdim ve hemen ardından sizi aramaya çıktım.”

Artık gökyüzü kapkara olmuştu. Birkaç kilometre öte-lerindeki kum bulutu, kocaman bir dalga gibi gökle yer arasında ilerliyordu.

Keira elindeki kahve tasını yere atıp koşmaya başladı. Tepeden ırmak kıyısına doğru inmek için yoldan ayrıldı. Gözleri açık tutmak neredeyse imkânsız bir hal almıştı. Rüzgârın kaldırdığı tozlar yüzünü tırmalıyordu, Harry'nin ismini her bağırdığında kumlar ağzına giriyor, boğulacak gibi oluyordu. Ama pes etmiyordu. Gittikçe kalınlaşan gri toz bulutunun ardından, küçük çocuğun, tepeden güneşin doğuşunu seyretmek için her sabah onu uyandırmaya geldiği çadırı seçebiliyordu.

Çadırın girişindeki tülü kenara çekti, çadır boştu. Kamp alanı, hiçbir canlının yaşamadığı, hayalet bir şehir görüntüsüne bürünmüştü adeta. Uzaklarda, dorukların yakınlardaki mağaralara ulaşmak için tepecikleri tırmanan köylüler seçilebiliyordu hâlâ. Keira komşu çadırlara da baktı, hiç durmadan küçük çocuğun ismini sesleniyordu, aldığı tek yanıt fırtınanın uğultusu oluyordu. Ekip şefi onu yakaladı ve neredeyse güç kullanarak sürüklemeye başladı. Keira gözlerini dikmiş, yükseklerle doğru bakıyordu.

Şef, yüzünü örten bezin gerisinden, “Çok geç!” diye bağırdı.

Keira'yı kolunun altına alıp ırmak kıyısına doğru götürdü.

“Tanrı aşkına, koşun! Koşun!”

“Harry!”

“Kesin bir yerlere sığınmıştır, şimdi susun ve bana sıkıca yapışın.”

Hemen arkalarında korkunç bir toz bulutu onları izliyordu; önüne gelen her şeyi yerle bir ediyor, hiç durmadan ilerliyordu. Irmak, kayadan iki duvarın arasına gömülmüştü, bir girinti gören ekip şefi, Keira’yı aceleyle oraya doğru sürükledi.

Keira’yı iterek, “Oraya!” dedi.

Çok az kalmıştı. Çakıl, taş, toprak ne varsa önüne katan dalga zincirlerinden boşanmış geliyordu, boyu eğreti sığınaklarını aşıyordu. İnin içindeki Keira ve ekip şefi yerde dertop olmuş yatıyordu.

İn karanlığa gömülmüştü. Fırtınanın uğultusu kulakları sağır ediyordu. İnin duvarları titremeye başladı, birbirlerine, her şey yerle bir mi olacak, diye soruyorlardı, sonsuza kadar orada gömülü olarak mı kalacaklardı.

“Kim bilir, kemiklerimizi on milyon yıl sonra keşfederler belki de; sizin kol kemiğinizi benim kavalkemiğimin yanında, köprücük kemiğinizi de kürekkemiğimin yanında bulurlar. Paleontologlar, buraya gömülmüş çiftçi bir karıkoca olduğumuza ya da sizin ırmakta avlanan bir balıkçı, benim de karınız olduğuma karar verirler. Mezarımızda adaklar olmadığı hiç dikkate alınmayız elbette. Bizi *schmock*¹ iskeletler olarak sınıflandırır ve herhangi bir müzenin rafında, karton bir kutunun içinde, sonsuza dek öylece dururuz!”

“Şakanın hiç de sırası değil, üstelik komik de değil,” diye söylendi ekip şefi. “Ayrıca *schmock* ne demek?”

“Benim gibi, sonuçta kimsenin umursamadığı işler yaparak gece gündüz çalışan ve bütün emeklerinin birkaç saniye içinde yok olduğunu görüp, buna engel olamayan insanlar için kullanılır.”

1. (Yidiş *şmok* sözcüğünden) Amerikan İngilizcesinde “aptal, budala” anlamında kullanılır. (Ç. N.)

“O zaman, canlı iki *schmock* olmak, ölü iki *schmock* olmaktan daha iyidir.”

“Bu da bir bakış açısı tabii!”

Dışarıdaki uğultu bitmek tükenmek bilmeyen dakikalar boyunca devam etti. Duvarlarından zaman zaman toprak parçaları dökülse de sığınakları iyi dayanıyordu.

Gün ışığı yeniden mağaraya girdiğinde, fırtına uzaklaşıyordu. Ekip şefi doğruldu, ayağa kalkmasına yardımcı olmak için Keira’ya elini uzattı ama o bu yardım elini reddetti.

“Çıkarken girişi kapar mısınız?” dedi Keira. “Burada kalacağım, bizi neyin beklediğini görmek istediğimden emin değilim.”

Ekip şefi ona baktı, gücenmişti.

Keira dışarıya koşarken, “Harry!” diye bağırdı.

Her yer harap olmuştu. Irmağın yamacındaki çalıların uç kısımları kopmuştu; her zaman kızıl olan kıyı, üzerini örten toprağın kahverengisine bürünmüştü. İrmak, balçık yığınlarını birkaç kilometre ötedeki deltaya doğru sürük-lüyordu. Kampta yıkılmamış bir tek çadır bile yoktu. Derme çatma kulübelerin bulunduğu köy, rüzgârın gücüne dayanamamıştı. Onlarca metre sürüklenen evler kayalara ve ağaçların gövdelerine çarparak parçalanmıştı. Tepenin yukarısındaki köylüler, hayvanlarının ve ekinlerinin akıbetini öğrenmek için sığınaklarından dışarı çıkıyorlardı. Omo Vadisi’nden bir kadın çocuklarına sarılmış ağlıyordu; biraz ötede, başka bir kabilenin üyeleri toplaşıyorlardı. Harry’den iz yoktu. Keira çevresine bakındı, yamaçta üç ceset yatıyordu. Keira’nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

“Bir mağaraya saklanmış olmalı, endişelenmeyin, onu bulacağız,” dedi ekip şefi, Keira’yı bakışlarını başka yöne çevirmesi için zorlayarak.

Keira onun koluna yapıştı ve birlikte tepeye tırmanmaya başladılar. Kazı alanının bulunduğu yayladaki karo-yaj ortadan tamamen kaybolmuştu, fırtına her şeyi yerle

bir etmişti. Keira yerdeki dürbünü almak için eğildi. Gayriihtiyari dürbünün camlarını temizlemeye başladı ama aletin camları onarılmayacak biçimde hasar görmüştü. Biraz ileride, bir teodolit tepetaklak olmuş, yerde duruyordu. Birden bu harabenin ortasında, küçük Harry'nin çocuksu yüzü beliriverdi.

Keira yanına koşup onu kucakladı. Bu hiç de alışıldık bir durum değildi; her ne kadar onu yumuşatmayı başaranlara, sevgisini sözcüklerle ifade etmeyi biliyorsa da, sevgisini asla jestlerle göstermezdi. Ancak bu kez, Harry'yi kollarının arasında öyle bir sıkıyordu ki, çocuk neredeyse kaçıp kurtulmak istedi.

Keira çocuğun yüzüne yapışan toprağı silerken, "Beni çok korkuttun," dedi.

"Seni ben mi korkuttum? Bütün bu olup bitenden sonra, seni ben mi korkuttum?" diye yineledi Harry, çok şaşırmişti.

Keira cevap vermedi. Başını kaldırıp, emeğinden geriye ne kaldığını görmek için etrafına bakındı: Hiçbir şey kalmamıştı. Daha bu sabah üzerinde oturduğu duvar bile yıkılmıştı, şimal rüzgârı onu da önüne katıp götürmüştü. Her şeyini birkaç dakika içinde kaybetmişti.

"Şu işe bak, mağazan fena dağılmış," dedi Harry.

"Porselen mağazam," diye mırıldadı Keira.

Harry usulca Keira'nın elini tuttu. Keira'nın kaçmasını bekliyordu; her zamanki gibi, önemli bir şey gördüğünü bahane ederek bir adım uzaklaşacaktı, gördüğü şey o kadar önemliydi ki hemen kontrol etmesi gerekiyordu; biraz sonra ise, şefkat gösteremediği için özür dilemek istercesine çocuğun saçlarını hafifçe okşayacaktı. Bu kez, Keira'nın eli, hiçbir kötülük taşımadan kendini sunan bu eli tuttu, Harry'nin elini avucunun içinde sıktı.

"Her şey mahvoldu," dedi Keira.

"Tekrar kazabilirsin, değil mi?"

"Artık mümkün değil."

"Tek yapman gereken daha derin kazmak," diye karşı çıktı çocuk.

“Daha derinde olsalar bile, hepsi mahvoldu.”

“Peki ne olacak?”

Keira çorak toprağa çömeldi; genç kadının sessizliğine saygı gösteren Harry de çömeldi.

“Beni bırakacaksın, beni bırakıp gideceksin, öyle mi?”

“Bir işim yok artık.”

“Köyün yeniden kurulmasına yardım edebilirsin. Taş üstünde taş kalmadı. Burada yaşayan insanlar, onlar size yardım etmişti.”

“Evet, bunu birkaç günde, bilemedin birkaç haftada yapabiliriz sanırım, ama sonra, haklısın, gitmemiz gerekecek.”

“Neden? Burada mutlusun, değil mi?”

“Hem de hiç olmadığım kadar.”

“Kal o halde!”

Ekip şefi yanlarına gelince, Keira, onları yalnız bırakması gerektiğini anlatan gözlerle Harry’ye baktı. Harry birkaç adım uzaklaştı.

Keira, çocuğa, “İrmak kenarına gitme!” dedi.

“Gitsem ne olur ki, sen gideceksin nasılsa!”

“Harry!” dedi Keira yalvaran bir sesle.

Oysa çocuk, Keira’nın az önce gitmemesini söylediği yöne doğru koşmaya başlamıştı bile.

“Şantiyeyi terk mi ediyorsunuz?” diye sordu ekip şefi, şaşırmişti.

“Kısa bir süre sonra başka bir seçeneğimizin kalmayacağını düşünüyorum.”

“Neden umutsuzluğa kapılıyorsunuz, tek yapmamız gereken yeniden işe koyulmak. Bu konuda herkes iyimser.”

“Ne yazık ki, bu yalnızca iyimserlik meselesi değil, aynı zamanda imkân meselesi. Adamlara ödeyecek parayı zaten ucu ucuna denkleştiriyoorduk. Tek umudum, çabucak bir keşif yapıp kredimizin yenilenmesini sağlamaktı. Bundan böyle, teknik olarak hepimiz işsiz korkarım.”

“Ya ufaklık? Onunla ilgili ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Keira, umutsuzdu.

“Annesi öldüğünden beri bir tek size bağlandı. Neden onu da götürmüyorsunuz?”

“Bunun için izin alamam. Sınırdaki hemen tutuklar onu, buraya geri yollamadan önce de haftalarca bir kampa tutarlar.”

“Demek, sizin oralarda bizim vahşiler olduğumuzu düşünüyorlar!”

“Onunla siz ilgilenemez misiniz?”

“Ben zaten aileme zor bakıyorum, karımın aileye bir boğaz daha eklenmesini kabul edeceğinden şüpheliyim. Kaldı ki, Harry bir Mursi, o Omo halkından, bizse Amhara'yız, çok zor yani. Onun adını siz değiştirdiniz Keira, ona dilinizi öğrettiniz, bir anlamda onu evlat edindiniz. Ondan siz sorumlusunuz. İkinci kez terk edilmemeli, bununla başa çıkamaz.”

“Ona nasıl seslenseydim peki? Onu bulduğumda konuşmuyordu, bir isim verilmesi gerekiyordu.”

“Tartışmak yerine önce onu bulalım; yüzünün az önceki hali hiç hoşuma gitmedi, hemen ortaya çıkacağını sanmam.”

Keira'nın meslektaşları kazı alanının etrafında toplanıyorlardı. Kederli bir hava esiyordu. Her biri hasarın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hepsi birden dönmüş, talimatlarını bekledikleri Keira'ya bakıyordu.

“Bana öyle bakmayın, ben sizin anneniz değilim!” dedi Keira öfkeyle.

Ekipten biri, “Bütün eşyalarımızı kaybettik,” dedi.

“Köyde ölenler var, ırmakta üç ceset gördüm, senin uyku tulumun zerre kadar umurunda değil.”

“Cesetleri bir an önce gömmeliyiz,” dedi bir başkası. “Bütün sorunlarımızın üstüne, bir de kolera salgını tüy diker.”

“Gönüllü var mı?” diye sordu Keira kuşkuyla.

Kimse elini kaldırmadı.

“O halde hep birlikte yapıyoruz bu işi,” diye beyan etti Keira.

“Ailelerinin onları almaya gelmelerini beklememiz daha iyi olur, geleneklere saygılı olalım.”

Keira üsteledi:

Marc Levy

İLK GÜN

"Sonsuz küçük ya da sonsuz büyük olan nedir ve her şeyin başladığı sıfır ânı nedir?"

"Ben paleoantropoloğum, müzede çalışmıyorum, bir Pierre'le, bir Antoine'la ya da bir Jérôme'la tanışma fırsatım olmadı yıllardır; çocuğum yok; severek yaptığım zor bir mesleğim var ve kınanacak yanı olmayan bir tutku yaşadığım için olağanüstü şanslıyım."

"Adım Adrianos, annemin doğduğu kasaba hariç, uzun zamandır 'Adrian' diyorlar bana. Astrofizikçiyim, uzmanlık alanım, Güneş sisteminin dışındaki yıldızlar. Dünya yuvarlaktır, uzay bükülüdür ve evrenin sırlarını kavramak için yolculuk etmeyi, en iyi gözlem noktasının, büyük kentlerin uzağındaki zifiri karanlığın peşine düşüp gezegeni en ücra köşelerine kadar, hiç durmadan, bir baştan bir başa dolaşmayı sevmek gerekir. Sanırım, beni bunca yıldır, insanların çoğunun yaptığının tersine bir ev, bir eş ve çocuklara sahip olmaktan alıkoyan, rüyalarımın hiç çıkmayan o soruya günün birinde bir yanıt bulmak umudu oldu: Gündoğumu nerede başlar?"

İki idealist biliminsanıydı... İki eski sevgili... On beş yıl sonra karşılaştıklarında ikisinin de yaşamında sadece bilim vardı... Aşk tekrar araya girdi... Biri ilk insanın, diğeri ilk günün peşindeydi... Güçlerini birleştirdiler... Ama aradıklarının peşinde yalnız değildiler... Üstelik diğerleri, yollarına ölüm tuzakları kurmaya başlamıştı bile...

ISBN 978-975-07-1574-7

9 789750 715747